

Sygn. akt II CSK 741/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa Banku [...] Spółki Akcyjnej
z siedzibą w W.
przeciwko J. S.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej E.
Podstawowego Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Zamkniętego z siedzibą w W.
o uznanie czynności prawnej za bezskuteczną,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 17 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 9 kwietnia 2014 r., sygn. akt I ACa 1261/13,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł oraz na rzecz interwenienta ubocznego kwotę 5417 (pięć tysięcy czterysta siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwana we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 9 kwietnia 2014 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, tj. zagadnienie nowe dotychczas nierozwiązane w orzecznictwie sądowym i nauce prawa i budzące poważne wątpliwości co do sposobu jego rozwiązania. Nie istnieje także potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. W ocenie skarżącej, istotne zagadnienie prawne sprowadza się do rozstrzygnięcia kwestii, czy art. 5 k.c. znajduje zastosowanie w sprawach ze skargi paulińskiej, wskazując na stanowisko Sądu drugiej instancji, według którego nie jest dopuszczalne zastosowanie tego przepisu w tej kategorii spraw. Skarżąca jednak, poza krytyką stanowiska zajętego przez Sąd drugiej instancji, nie przedstawiła żadnej argumentacji jurydycznej, która uzasadniałaby istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego. Nie ulega zaś wątpliwości, że u podłoża skargi paulińskiej leży negatywna ocena z punktu widzenia nie tylko norm prawnych, ale również

zasad współżycia społecznego postępowania dłużnika dokonującego czynności prawnej z pokrzywdzeniem wierzycieli. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera również argumentacji prawnej – poza przedstawieniem własnego stanowiska – wykazującej istnienie drugiego ze sformułowanych w skardze zagadnień prawnych. Dodać należy, że kwestia dotycząca ustalenia wartości przedmiotu sporu w sprawach ze skargi pauliańskiej została już wyjaśniona w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. postanowienie z dnia 12 stycznia 2007 r., IV CZ 105/06, nie publ. oraz z dnia 13 września 2007 r., III CZ 33/07, nie publ.).

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powódki oraz interwenienta ubocznego zawartych w odpowiedziach na skargę kasacyjną Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 107 w zw. z art. 108 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz przepisów § 12 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 ust. 2 i § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).